

Un... bip

M-am plimbat la miezul nopții prin oraș. Fusesem la un prieten să-i cer playerul. Am mai stat puțin de vorbă și s-a făcut așa de târziu că nu mai circulau troleibuzele. Aveam bani pentru maxi-taxi, dar cu muzica în urechi mă simțeam ca în niște cizme cu aripi și eram în stare să merg pe jos nu numai până acasă, dar și undeva foarte departe, mult mai departe decât *acasă*. Mergeam pe Asachi în jos, spre Halippa. Știam pe acolo un internet-cafe. Voiam să stau de vorbă cu *ea*, dar s-a dovedit a fi închis. Mi-am zis că până acasă mai e mult și oricum voi găsi un net deschis.

Mergeam pe Halippa la vale spre bulevard. Am trecut pe lângă memorial. Pe scaunele de după gardul ce îngrădește cimitirul de soldați erau perechi de tineri, se îmbrățișau. Își șopteau vorbe dulci, probabil... Eu nu deslușeam din discuția lor nimic concret, dar nici nu mă interesa prea tare. Mai mult mă preocupa întrebarea dacă voi putea sta și eu cândva cu *ea* pe o bancă într-un parc. Gândul acesta mă umilea nu știu de ce și am încetat să mă mai gândesc, pur și simplu.

Noaptea toți oamenii pe care-i întâlnești nu știu de ce ți se par suspecti, dar și interesanți în același timp. Probabil pentru că sunt foarte puțini. Toată atenția, întreaga gamă de emoții ți se concentrează asupra puținilor oameni care, într-un fel, îți sunt apropiați, fiindcă împart cu tine pribegia. Urmărind gradul de ațătare al celor pe care-i întâlneam și care mă măsurau cu privirea aproape impertinent, încât mă înspăimântasem un pic, am ajuns pe strada București, unde am cotit la dreapta, continuându-mi traseul spre Botanica, de care mă despărțea doar viaductul.

Eram pe pod. La un moment dat m-am oprit și am privit în jos – Parcul Trandafirilor. Îl cunoșteam foarte bine. Iarna, aproape zilnic, petreceam acolo câte o oră-două. Un gând straniu m-a izbit: „Ce ar fi dacă aș cădea în întunericul acela? Cum m-aș simți?”. Îmi închipuiam suferințele prin care va trece corpul meu dacă sufletul va hotărî totuși să nu-l părăsească. „Și dacă voi muri, EL mă va ierta oare, va fi tolerant cu mine?” Începeam să construiesc în gând un model de rugăciune cât mai înduioșătoare care va apela la compasiunea Lui. Dar gândul acesta fu înlocuit de altul odată cu următorul cântec care-mi alinta urechile.

Mergeam pe Dacia. Până la bulevardul Traian mai aveam încă două străzi. Pe Teilor am găsit un net-cafe dechis. Am intrat. Îmi adunam în minte tot ce-i voi spune, adică voi scrie, dacă o voi găsi pe messenger: „E ultima noapte de mai. E lună plină...” Luna plină întotdeauna mi s-a asociat cu ceva mistic, ademenitor. Ea poate face legătura între gândurile a doi oameni ce o privesc concomitent. Aceasta îmi doream să-i spun, să o rog să iasă afară și să o privească, iar eu voi încerca să-i scriu, să-i citesc gândurile, să mă destăinui. Nu mă temeam să par absurd ori naiv propunându-i acest lucru. Dar ea nu era *acolo*...

Pe bulevardul Traian urcam deja cu alte gânduri, mai pământeste: spre exemplu, ce voi mânca acasă, eram foarte flămând, de dimineață nu mâncasem nimic. În ultimul timp nu-mi mai place să gătesc. Am devenit cam leneș. Poate căldura are vreo acțiune sau poate eu, în căutarea unei scuze, încerc să împart vina cu cineva ori cu ceva. Am lăsat întrebările acestea fără răspuns. Am luat-o la dreapta pe Independenței, pe care nu demult s-a deschis o nouă linie de troleibuz și a fost prelungită ruta troleibuzului 4. Trebuie să recunosc că treaba asta cu troleibuzul s-a dovedit a fi foarte practică pentru mine: din centru pot ajunge până aproape la ușă, numai cu un leu.

Ajung, în sfârșit. Stau la etajul trei, dar urc cu ascensorul. Nu mi-e rușine, pentru că nu mă vede nimeni. Primul lucru la care mă uit de obicei când intru în casă este radioul-ceas care se află la bucătărie. Este 00:56. Sunt obosit, dar nu mi-e somn. Testarea de mâine, lucrările grafice neterminate, lucrările de laborator la fizică nesuținute și alte chestii legate de studii și de viața cotidiană mi se par acum neînsemnate și meschine în comparație cu luna plină de pe cerul înalt și drept al nopții.

Când ești cuprins de astfel de emoții, vrei neapărat să le împărtășești cu cineva, dar nu cu oricine. Țineam neapărat să vorbesc cu *ea*. Doream să simtă ceea ce simțeam eu. Era destul de târziu, dar știam că ea este „cucuvea” și se culcă târziu. Eram sigur că nu doarme. I-am dat un bip. Nu știu la ce s-o fi gândit la recepționarea lui, dar sunt aproape sigur că nu a înțeles tot ce am vrut să-i spun prin acest... bip, ce evenimente îl precedă, ce istorie poartă cu el.